

бедна девойка, а не царска дъщеря, тогава бихъ ималъ по-голѣма надежда да се ожения за тебе.

Този простъ отговоръ още повече се харесалъ на царкинята.

Третиятъ въпросъ билъ;

— Какво ще направишъ, ако азъ не се омжжа за тебе?

— Каквото прави оня човѣкъ, който е осъденъ цѣлъ животъ да прекара въ тъмнина. Той постоянно мисли за свободата и когато умира, последната му мисль е пакъ за нея.

Зарадвала се много царкинята и дала знакъ на баща си, че е доволенъ отъ отговоритѣ.

— Отъ днесъ ти си годеникъ на дъщеря ми. Азъ ще обявя това на всичкитѣ си поданици. Скоро ще стане свадбата.

Казалъ царьтъ на момъка, а това било толкова неочаквано за него, че той просто се объркалъ отъ радостъ.

Направили богата царска свадба.

Наближилъ третиятъ бѣдникъ. Царскиятъ зетъ си спомнилъ обещанието, което бѣше далъ на майка си. Царьтъ далъ заповѣдъ да се приготвятъ златнитѣ колесници и най-хубавитѣ коне. Тръгналъ зетътъ съ царската дъщеря за неговата страна, за да взематъ майка му. Когато наближили родното му мѣсто, ония, които го познавали отъ по-рано, се очудвали много на неговия блѣсъкъ и прекрасната му жена. А когато научили, че е царски зетъ, започнали да ублажаватъ старата му майка.

Било е вече срѣднощъ, когато стигнали при полуразрушената имъ къщичка. Камбанитѣ вече биели за Рождество, а майка му плачела за него. Когато се чулъ шумъ и цвилене на коне, тя погледнала презъ прозореца и когато видѣла сина си точно така, както го сънувала по-рано, разплакала се още повече, но вече отъ радостъ.

Отвели и нея въ своето царство, следъ време синътъ ѝ самъ станалъ царъ и царувалъ честито дълги години.

Тѣй завърши дѣдо Станой приказката. Децата съ затаенъ дѣхъ го слушаха.

— Дѣдо, ами кога е било това? — запита го едно отъ тѣхъ, следъ като приказката се свърши.

— Много, много отдавна.

— Ами у нашето село ли е станало туй, дѣдо? — запита го на свой редъ най-малкото.

— Не, миличко, не. Въ една друга, хей, много далечна страна.

— Ами... — зина да каже пакъ нѣщо малкиятъ палавко, но въ това време църковната камбана удари тържествено.

Засуетиха се всички да се обличатъ съ нови дрехи, за да идатъ на църква.

А на вѣнъ снѣгътъ бѣше престаналъ да вали и отъ разчистеното небе звездитѣ трепкаха и весело се усмихваха на празнуващата земя.

Йорд. п. Илиевъ.